

LBRIS

We know
books

Alex Moldovan

OLGUȚA
și un bunic de milioane

Ilustrații de József Vass

arthur

Prolog	5
Capitolul 1. În care primesc o vizită neanunțată . .	7
Capitolul 2. Un musafir nepoftit	9
Capitolul 3. Cine sunt.	13
Capitolul 4. Surprize, surprize!	18
Capitolul 5. În care, în ciuda împotrivirii mele, plec de acasă	24
Capitolul 6. Nervi & frustrări	28
Capitolul 7. Manualul după care să-ți trăiești viața	31
Capitolul 8. Jaguar	33
Capitolul 9. Lucruri nespuse	37
Capitolul 10. În care aflu de existența regulilor	43
Capitolul 11. Despre cum m-am trezit deșteapta clasei	51
Capitolul 12. La drum	57
Capitolul 13. Pentru o viață cât mai sănătoasă, evitați tot ce vă place	62
Capitolul 14. În care suntem inspectați în plină zi . . .	65
Capitolul 15. Un meniu ca la carte	70
Capitolul 16. Despre lucrurile care mă enervează cu adevărat: limba franceză	74

Capitolul 17. În care am o sclipire de geniu	76
Capitolul 18. Ghici cine vine la cină	84
Capitolul 19. Intră în scenă bunicul	91
Capitolul 20. Despre lucrurile-pe-care-adulții- nu-ți-le-explică-niciodată.	93
Capitolul 21. La înălțime	95
Capitolul 22. În așteptarea lui Moș Ene	103
Capitolul 23. Despre lucrurile care mă enervează cu adevărat: curățenia	108
Capitolul 24. Moștenire de familie	111
Capitolul 25. Legături periculoase	120
Capitolul 26. În care lucrurile se complică	122
Capitolul 27. Moment de respiro	125
Capitolul 28. Nu încercați asta acasă!	129
Capitolul 29. În care lucrurile se complică și mai mult	135
Capitolul 30. Hotel de lux	142
Capitolul 31. Sub pământ S.R.L.	150
Capitolul 32. Lecția de bună purtare	156
Capitolul 33. În care lucrurile se precipită	161
Capitolul 34. În care avem întâlnire cu un tip răpitor	167
Capitolul 35. În care mi se face o propunere	171
Capitolul 36. În care se confirmă că destinul acționează pe căi nebănuite	176
Capitolul 37. Shopping	181
Capitolul 38. Orice naș își are nașul	189
Capitolul 39. Despre cum merge lumea. Sau nu . . .	194
Capitolul 40. După blocuri	195
Capitolul 41. În bârlogul lupului	200

Capitolul 42. În care facem cunoștință cu celebrul Woland	206
Capitolul 43. În sfârșit!	212
Capitolul 44. Despre somn.	220
Capitolul 45. În care se dovedește că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.	221
Capitolul 46. Viața ca-n filme	226
Capitolul 47. Reuniune de familie	232
Capitolul 48. Marea confruntare	242
Capitolul 49. Momentul adevărului	249
Capitolul 50. Mama e numai una	253
Capitolul 51. În care lucrurile își mai revin la normal.	257
Capitolul 52. Răzbunarea e arma... mea	265
Capitolul 53. Listă cu lucruri de făcut	266
Capitolul 54. Înapoi la școală	267
Epilog. În care ne luăm rămas-bun	271
Mulțumiri	275

Stop!

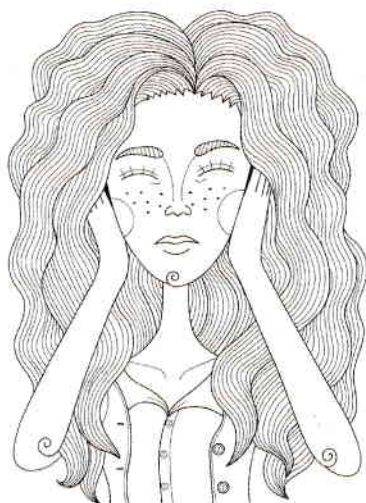
Am nevoie de-o pauză.

Gata, nu mai pot! Am obo-
sit. Gândurile mi se învâl-
mășesc în cap. Sunt prea
multe lucruri de procesat.
Prea multă informație. Exis-
tența mea pașnică a fost între-
ruptă brutal de evenimente
care au scăpat cu totul de sub
control. O fată de doisprezece
ani ar trebui să-și bată capul
doar cu problemele fetițelor de doi-

sprezece ani, nu cu ale întregii lumi. Punct. Să nu mai
aud de boli, de oameni necinstiți și de tot soiul de rude
care te înjunghie pe la spate fără să clipească!

Pur și simplu nu-i corect.

Nici măcar celor mai bune prietene, Irina și Maria,
nu le-am povestit prea multe. E prea ciudat. Și, dacă

stau să mă gândesc, prea personal. În fond, e vorba de familia *mea*, oricum ar fi ea.

M-am hotărât să notez aici tot ce mi s-a întâmplat. Poate că asta mă va ajuta. Nu ca să nu uit, pentru că n-ai cum să uiți genul ăsta de lucruri nici dacă vrei. Adică *mai ales* dacă vrei. Îmi doresc mai degrabă să-mi fac puțină ordine în minte, dacă e posibil, să-mi disciplinez cumva gândurile. (Oare e corect să zici că-ți *disciplinezi* gândurile? Trebuie să caut pe net cu prima ocazie.)

Vreau să știți un singur lucru: vi se poate întâmpla și vouă. Oricând. Așa că, în locul vostru, aș citi cu mare atenție cele ce urmează. E mai bine să fiți pregătiți din timp.

Acum, că v-am spus ce aveam pe suflet, putem continua. Mai bine zis, putem să-i dăm drumul. Și, pentru că așa-i cel mai simplu, o să începem chiar cu începutul întâmplărilor în care am fost târâtă fără voia mea.

În care primesc o vizită neanunțată

Totul a început într-o vineri. În momentul în care cineva și-a înfipt degetul în butonul soneriei noastre și l-a uitat acolo timp de treizeci de secunde, dacă nu mai bine, lucrurile nu arătau grozav prin casă. Și nici în afara ei. Dacă stau să mă gândesc, rareori lucrurile arată grozav prin casă – iar despre ce se întâmplă pe afară nici n-are rost să vorbim.

Era după-amiază, acel moment al zilei când totul pare s-o ia razna. Cărțile și hainele prind viață și se risipesc te miri unde, cu o oarecare preferință pentru cel mai puțin probabile sau greu accesibile locuri: pe covor, sub pat, sub masa de la bucătărie și, cu puțin noroc, în lada de cartofi din cămară sau în congelator (mda, știu, dar chiar mi s-a întâmplat).

Partea bună: oriunde te-ai afla, e suficient să întinzi mâna ca să apuci o carte. Sau o haină. Sau o jucărie. Sau orice altceva, cu excepția lucrurilor de care chiar ai nevoie.

Partea proastă: ești certată sau pedepsită, de la caz la caz, după care trebuie să strângi și să pui totul la loc.

Nici vremea nu era grozavă. Deasupra orașului se adunau nori negri de ploaie, iar după câteva zile fierbinți vremea se stricase și se anunța o furtună. Unde pui că și vântul sufla tot mai puternic, împrăștiind peste tot bucăți de hârtie, pungi de plastic și praf.

Una peste alta, era momentul cel mai puțin potrivit pentru musafiri. Și apoi aveam pe cap o mulțime de treburi. Trebuia să fac curat, să merg la cumpărături, după care să gătesc. Pe de altă parte, pentru mine orice moment e cel mai puțin potrivit pentru a primi musafiri. *Orice* musafiri. Așa că am dat ochii peste cap și m-am ridicat fără chef de pe canapea.

— Olguța, scumpo, ești bună să vezi cine e la ușă, te rog? s-a auzit din dormitor un glas stins de femeie.

Femeia din dormitor era mama Olguței.

Iar Olguța sunt eu.

Un musafir nepoftit

Tocmai mă întorsesem de la școală. Fusesse o zi cu adevărat o-ri-bi-lă. Directorul mă chemase să mă certe pentru a doua oară în ultima săptămână. Era un tip masiv, cărunt, încruntat mai tot timpul, pe care elevii mai mari îl porecliseră Mustață, pentru că avea o mustață neagră de care era nespus de mândru și care-i tremura foarte comic atunci când se enerva. Iar când venea vorba de mine se cam enerva.

Se zvonea că niciodată nu fusesse văzut zâmbind, ceea ce trebuie să fi fost o exagerare – e imposibil să-ți privești dimineața în oglindă mutra aia caraghioasă și să nu pufnești în râs.

De data asta provocasem fără să vreau o mică explozie în laboratorul de chimie. În urma incidentului, câțiva dintre colegii mei se aleseseră cu hainele zdrențuite și cu fețele înnegrite. Erau atât de nostimi! Și dacă nu i-aș fi spus de la bun început profului că am două mâini stângi... Păi cine l-a pus să mă lase nesupravegheată în preajma unor substanțe *extrem* de

inflamabile?! Sau a obiectelor tăioase de tot felul! În mod evident, nu cunoștea teoria Manualului după care să-ți trăiești viața (răbdare, ajungem și acolo). A urmat prelegerea de rigoare, în biroul directorului, apoi obișnuita amenințare cu suspendarea. Din păcate pentru el, nu mă putea exmatricula. Aveam un atu imbatabil, iar el spumega știind că n-are ce-mi face.

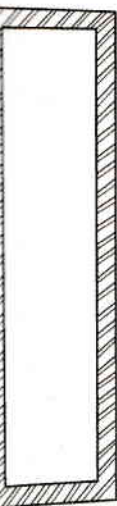
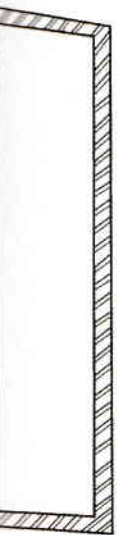
Așadar, am deschis ușa. Și am dat s-o închid imediat la loc, ăsta fiind cel mai puțin violent dintre lucrurile pe care-mi doream din tot sufletul să le fac. Dar ceva m-a oprit.

Persoana care sunase era slăbuță, înaltă, avea undeva pe la treizeci-patruzeci de ani, mâini și picioare lungi și subțiri și niciun semn particular frapant. Dar ultimul lucru pe care puteai să-l faci era s-o treci cu vederea. Asta pentru că, în ciuda corpului dubios, hainele super-mega-ultra-cool pe care le purta le-ar fi făcut invidioase până și pe cele mai fițoase dintre colegile mele. Și sunt multe, nu glumă.

Părea grăbită și înțepată foc, genul care-și dă aere de mare doamnă, ceea ce, să fim serioși, nici pomeneală să fi fost. Ce, nu știi eu cum arată o mare doamnă? În niciun caz așa. Pe deasupra, în timp ce mă privea, a scos din geantă un măr verde din care a mușcat cu lăcomie.

Bizara arătare cu un vag aspect feminin și-a potrivit cu un gest scurt ochelarii pe nas. A privit pe deasupra lor

L'BRIS We know
style

în stânga și-n dreapta, parcă pentru a se asigura că nu o aude nimeni, un comportament cel puțin straniu, având în vedere că nu se mai afla țipenie acolo în afară de noi. M-a inspectat din cap până-n picioare și a întrebat sec:

— Ești gata?

— Gata de ce? am răspuns imediat, înfruntând-o.

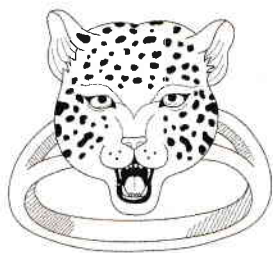
— De plecare, mi-a replicat.

Am ridicat privirea cât am putut de lent, uitându-mă la ea ca la o persoană care are nevoie *urgentă* de îngrijiri medicale din partea unui psihiatru, și i-am răspuns pe un ton care ar fi făcut să înghețe apa lacului din Parcul Mare:

— N-am nici cea mai vagă idee cine ești sau ce dorești și nici nu vreau să aflu. Ești o ciudată și ai face bine să pleci înainte să chem poliția.

Adevărul era altul. N-aș fi chemat poliția nici în ruptul capului, pentru că în timp ce vorbeam am observat ceva care m-a pus pe gânduri și m-a făcut să mă răzgândesc. Tipa avea pe deget un inel *identic* cu cel purtat de tata. Și nu era genul de inel pe care să-l poți confunda, căci era o moștenire de familie.

Era un inel cu un cap de jaguar care-și arată colții. Aveam și eu unul la fel.

Cine sunt

Până la urmă, poliția chiar a ajuns la ușa noastră – doar că în altă zi și din cu totul alte motive decât ați putea bănuși și despre care o să vorbesc mai încolo.

Pun pariu că sunteți curioși să aflați ce-a urmat după ce ciudata noastră musafiră a intrat totuși în casă, în ciuda opoziției mele mai mult decât evidente. O să mai trag însă puțin de timp – de dragul suspansului, dar și ca să vă spun două vorbe despre mine.

Numele meu e Olga Tomescu și am doisprezece ani (de fapt, aproape treisprezece, dar mai e puțin până atunci). Sunt în clasa a șasea. Sunt slăbănoagă, am o claie de păr roșcat veșnic răzvrătit și (mi se spune mereu) cea mai indiferentă față din lume. Ah, și am pistrui, mult prea mulți pistrui – mai ales vara, când stau mult la soare. Sunt înnebunită după ciorapii lungi cu dungii orizontale și, în general, cred că sunt foarte șic. Colegele, în schimb, îmi spun mereu că poate n-ar strica dacă aș începe să mă îmbrac din magazine în care se vând haine din secolul nostru. Niște invidioase.

Toată copilăria am crezut că sunt cea mai grozavă, mai frumoasă și mai deșteaptă fată din lume – sau cel puțin asta mi-au tot repetat ai mei până am ajuns să-i și cred. În fond, era plauzibil. După ce-am început să merg la școală am văzut că nu chiar toată lumea era de acord, ba erau unii care se credeau *ei* cei mai cei, asta, să fim serioși, n-avea cum să fie adevărat.

La școală sunt ultima în catalog. Deh, litera T. Nu, nu e prea bine. Nimic nu-i mai nasol ca un prof plictisit și pus pe rele care spune într-o doară: „Buuuuun, azi o luăm de la coada catalogului.“ Mersi fain!

Locuiesc la Cluj împreună cu mama mea, Ana, într-un cartier aerisit, Andrei Mureșanu, cu case vechi și frumoase, majoritatea construite în perioada interbelică. Avem o casă mică și cochetă. Tata, obsedat de arhitectura din perioada aia, a ținut morțiș să ne împărtășească pasiunea lui, așa că știu zona mai bine decât un agent imobiliar. Locuitorii sunt în general oameni de afaceri, medici sau avocați – practic, lume bună.

A, și noi.

Am limba ascuțită și le zic întotdeauna oamenilor în față ce gândesc despre ei. Mă rog, nu chiar întotdeauna, dar aproape – ceea ce e mai mult decât pot spune despre majoritatea cunoscuților mei.

V-am spus oare că m-aș putea uita toată ziua la filme vechi și că lucrul care-mi place cel mai mult e